

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΛΩΝΕΙΟΝ

Μπῆκαν κλέφταις ἐπὶ μαντρί
καὶ λιβένταις καὶ γοντροί,
λιμασμένοι μπιγκανε,
πῆσαν δ, τι βρήκανε
καὶ πᾶν, καὶ πᾶν, καὶ πᾶν
καὶ πίσω δὲν γυρνᾶν.

ΕΙΣ ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ

Μπορεῖς ἂν θέλῃς, κύριε, τὸν Σαῦτζον νὰ ὑδρίσῃς,
πλὴν χάριν τῶν δημοτικῶν ἠνοίχθησαν αἱ βρύσεις,
καὶ χάριν τῶν δημοτικῶν ἐδόθησαν ἡ χάρες
καὶ βγήκαν ἀπ' τὴ φυλακὴ κουμπάρου καὶ κουμπάραις
καὶ μὲ μαχαίρι ὅλοι τῶν ψηφοθηρῶν ἐτοὺς δρόμους
συμφώνως πρὸς τὰ ἔθιμα, συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους.
Ἄν γίνωνται συχνότερα αἱ ἐκλογαὶ τοῦ γένους
θὰ μένουν αἱ φυλακαὶ χωρὶς φυλακισμένους.

ΕΙΣ ΤΗΝ «ΑΙΜΑΝ»

Παράξενη ἐφημερίς, δὲν ξέρω πῶς νὰ τὴν εἰπῶ,
μὰ ἔχει ἔτσι... καί τι τοῦ κάνει νὰ τὴν ἀγαπῶ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΝ ΤΟΥ ΛΟΜΠΑΡΔΟΥ

Ὡρα καλὴ ἐστὶν πρόμνη σου καὶ ἀγέρας ἐπὶ πανὶά σου
καὶ οὔτε ποὺλὶ πετάμενα νὰ μὴ βρεθῇ μπροστὰ σου,
γιατὶ τὸν Δίκα τὸν φάλεγμα καὶ πάει τὸ κυνήγι
καὶ ἂν βρεθῇ κάνα ποὺλὶ ἀδίκως θὰ σοῦ φύγῃ.

ΚΑΙ ΑΛΛΟ

Ἀναχωρεῖς καὶ αὐτοῦ ποῦ πᾶς ἐλπίζει
ν' ἀνταμωθῇ μ' ἐκείνους π' ἀγαπᾷ,
καὶ ἂν τοὺς ἴδῃς ρουσφέτια θὰ χαρίζῃς
καὶ ἂν τοὺς ἴδῃς ρουσφέτια θὰ σκορπᾷς.

Κωνσταντῖνος

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΟΜΗΤΑ ΙΕΚΑΣΤΡΟΝ

Ἐλλόγιμε καὶ περισπούδαστε φίλε,

Συνήθως αἱ ἐφημερίδες μας τιτλοφοροῦνται, εἰς τὰ προ-
γράμματα τῶν ἂν ὄχι εἰς τὴν ἐπικεφαλίδᾳ, διότι ὁ συρ-
μὸς τοῦ ὀρισμοῦ παρῆλθε πλέον, πολιτικῇ, φιλολογικῇ
καὶ τῶν εἰδήσεων, ἀλλ' ὁ κατὰ συνήθειαν ὀρισμὸς αὐτός,
ὡς πρὸς τὸ φιλολογικὸν ἰδίως μέρος, εἶνε τόσο συμφωνοῦς
μὲ τὴν ἀλήθειαν, ὅσον καὶ ἐκεῖνος, ὃν εἶδα πρὸ μικροῦ ἀπο-
νεμηθέντα παρὰ τοῦ Πάπα εἰς νεωστὶ προχειρισθέντα καρ-
δινάλιον, γενόμενον ἐπίσκοπον Φαρσάλων! Ἐὰν δὲ δὲν
ὑπῆρχεν ὁ ταλαίπωρος συνάδελφος Ραχοσυλλέκτης, ὅστις
μετ' ἐπιμελείας ἀξίας κρείττονος ἐπιχειρήσεως περισυλλέ-
γει τὰ φιλολογικὰ ἀριστουργήματα τοῦ ἐπαρχιακοῦ τύπου,
ἐξ ἀβροφροσύνης ὅλως συναδελφικῆς, ἥτις θὰ ἐκτιμηθῇ,
ἐλπίζομεν ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων, παραλείπων ν' ἀπο-
θησαυρίζῃ τοὺς μαργαρίτας τοῦ τύπου τῆς πρωτεύουσας

καὶ μὴ θελήσας νὰ συμπεριλάβῃ εἰς τὸ φιλολογικὸν αὐτὸ
μουσεῖον οὐδὲ καὶ τὰς ἐσχάτως ἰδούσας τὸ φῶς σχοινοτε-
νεῖς Ἑλληνίδας τὰς γεννηθείσας παρ' ἐνὸς νεαροῦ ἀν-
τάρτου τῶν γραμμάτων καὶ πολλὰ ὑποσχομένου, αἵτινες
ἐπέφερον φιδερὰν ἀναστατώσιν εἰς ὅλα τὰ ἐγχειρίδια τῆς
ἀνθρωπολογίας βεβαίως θὰ ἐχάνετο τοιοῦτος θησαυρός!

Ἀλλ' ὁ πρόλογος ἐγένετο μακρὸς λίαν παρὰ τὴν ἐπιθυ-
μίαν μου. ἔρατεινέ φίλε διὰ τοῦτο σπεύδω νὰ ἐπιληφθῶ
τοῦ κυρίου θέματος. Χωρὶς νὰ εἶνε καθ' αὐτὸ φιλολογικὴ
ἐφημερίς τὸ Ἄστυ, ἐκπληροῦ οὐχ ἦττον ἐν τῇ γενικῇ ἐλ-
λείψει τὸν ἐπωφελεῖ αὐτὸν προορισμὸν, συνεχίζον δὲ τὴν
πρὸ κειροῦ ἀρξαμένην λυσitteστατὴν μέθοδον τοῦ ἀναγ-
γέλλειν πρὸς σέ, ὡς ἀγλαΐσμα τῶν γραμμάτων, δημοσίᾳ
τὴν πρόδον τῆς παρ' ἡμῖν φιλολογίας δι' ἐπιστολιμαίων
διατριβῶν, ἀνέθηκεν εἰς ἐμὲ σήμερον νὰ ἐξακολουθήσω τὸ
ἔργον τῶν προκατόχων μου καὶ νὰ σοὶ καταστήσω γνωστὰ
τὰ προϊόντα τῆς νεωτέρας φιλολογικῆς ἐσοδείας.

Ἀρχομαι ὑπεῖκων εἰς τὴν χρονολογικὴν τάξιν, ἐκ τινος
ποιήματος, ὅπερ ἀνέγνωσα εἰς τὴν Ἡὼ τῆς Σπάρτης, μά-
λιστ' ἐκ δύο ποιημάτων, ἃτινα γεγραμμένα δι' ἀρχαίων
γραμματῶν καὶ κεντημένων ἐντὸς θήκης, ὅπως ρητῶς δια-
βεβαιοῖ ἡ μνημονευθεῖσα ἐφημερίς, ἦτο ἀνκρημένον ἔξωθεν
τοῦ καταστήματος τοῦ κ. Ν. Καμίτσης κατὰ τὴν ἐποχὴν
τῆς μεταβάσεως εἰς Σπάρτην τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας.
Ὁ κ. Καμίτσης, ὅστις ἔσχε τὴν μοναδικὴν ἱκανοποίησιν
νὰ γραψῇ ποιήματα κεντημένα ἐντὸς θήκης ἔσχε τὴν οὐχ
ἦττον μοναδικὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδῃ ἐκυτὸν ἐπαινούμε-
νον ὑπὸ τῆς Ἡοῦς. Ἐλεγε δὲ ὁ κ. Καμίτσης, ἡ μᾶλλον
εἶπεν, ἡ κεντημένη θήκη πρὸς τὸν Διάδοχον:

Καλῶς ἦλθες, Κωνσταντῖνε,
Σὲ προὔπεμψαν αἱ Ἀθηναί
Σεῶν προγόνων σου τὴν γῆν,
Ἦτις εἶχε τὴν τιμὴν
Κ' ὀνομάσθης «Δοῦξ Σπάρτης»
(Κ' ἐνεγράφῃς σὺ Μητρῶν
τῶν ἀρρένων τῶν Ἡρώων)
Ἄρα...

(Πρόσεξε, μεγαλουργέ φίλε, εἰς τὸ ἄρα αὐτὸ διότι εἶνε
τὸ κορύφωμα καὶ ὁ θρίαμβος τῆς λογικῆς κεντημένης δε-
όντως ἐντὸς θήκης.)

Ἄρα εἶσαι Σπαρτιάτης!

Ἐτελείωσε! τὸ διαβεβαιοῖ ὁ κ. Καμίτσης ἀφοῦ προὔ-
πεμψαν τὸν Διάδοχον αἱ Ἀθηναί εἰς τὴν γῆν τῶν προ-
γόνων του, ἥτις σημειωτέον δὲν καίται οὔτε παρὰ τὰς ὀ-
χθας τοῦ Νέδα, οὔτε παρὰ τὸν Κατεγάτην, ἀλλὰ παρὰ
τὸν Εὐρώταν, καὶ ἀφοῦ αὐτὸς ἐνεγράφῃ εἰς τὸ Μητρῶν
τῶν ἀρρένων τῶν Ἡρώων καὶ ὄχι εἰς τὸ τῶν θηλέων τῶν
Ἡρώων, οὐδεμίᾳ πλέον ὑπολείπεται ἀμφιβολία, ὅτι εἶνε
Σπαρτιάτης. Ἀλλὰ μὴ τυχὸν καυχῇ ὅτι εἶνε μόνος!
ὄχι, Σπαρτιάτης εἶνε καὶ ὁ κ. Καμίτσης καὶ τὸ κηρύττει:

«Ὁ δοῦξ τῆς Σπάρτης! Εἴμαι κ' ἐγὼ Σπαρτιάτης
Ἦλθον νὰ σ' εὐρῶ, νὰ σ' ὁμιλήσω...»

Καὶ τῷ λέγει ὁντως ἀξιόλογα πράγματα, ἀφοῦ εἰς τὸ
τέλος τὸν διαβεβαιοῖ ὅτι:

«Τὸ αἶμα δ' ἐκείνων ἀντήχημ' ἐκτεῖνον
Αὐτοκράτορα θέλει Σὲ τὸν Κωνσταντῖνον».

Ὁ Διάδοχος ἀπερχόμενος ὑποθέτομεν ὅτι ἐπεῖσθη ὁλο-
τελῶς περὶ δύο πραγμάτων: πρῶτον περὶ τῆς αἰωνίου ἀ-
ληθείας τοῦ ἀρχαίου ἐκείνου γνωμικοῦ: «πᾶν μέτρον ἀ-
ριστον» καὶ δεῦτερον ὅτι ἡ ποίησις παρὰ τὰς ὀχθας τοῦ

Εὐρώτα εἴτε γραφομένη, εἴτε κεντημένη ἐντός θήκης τοσούτον πλεονάζει, ὥστε πολλάκις εὐρωτιᾷ.

Πρὶν ἐπιληφθῶμεν τῆς ἐξετάσεως ἐτέρων ἐπίσης ἐξόχων ποιητικῶν προδόντων, ἐπίτρεψόν μοι, ἐρίτιμε φίλε, νὰ παρηνθῶ ἐνταῦθα βραχύ, βραχύτατον φιλοσοφικὸν δοκίμιον, δημοσιευθὲν ἐν τῇ ἀξιολόγῳ ἐφημερίδι τῆς Καρδίτης *Μάστιγι*. Ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Ν. Ρ. ἐν εἶδει διατριβῆς, ἐν ᾗ προσδοκᾷ τις ν' ἀναγνώσῃ ἔπαινον τινα ὑπὲρ τοῦ ἐνωμοτάρχου ἢ ὑόγον κατὰ τοῦ γραμματέως τοῦ εἰρηνοδικείου, ὁ ἀγνωστος καὶ μετριόφρων φιλόσοφος ἐξετάζει δι' ὀλίγων, ἀλλὰ λίαν τυλμηρῶν ἐν τῶν ἀλύτων ζητημάτων τῆς ὑψηλῆς φιλοσοφίας. Ποία εἶνε ἡ ἔδρα τῆς ψυχῆς; ἰδοὺ τὸ φοβερὸν ζήτημα. Ὁ κ. Ν. Ρ., ὅστις πιθανὸν νὰ εἶνε Νέος Ρηγόπουλος ἐμβαίνει ἀμέσως εἰς τὴν οὐσίαν ὡς ἐξῆς:

Ποία ἡ ἔδρα τῆς ψυχῆς; εἶνε ζήτημα τὸ ὁποῖον ἀπασχολᾷ ἐπὶ μακρὸν τὰ ἐπιφανέστερα καὶ ποταπότερα πνεύματα καὶ ἔδωκε γέννησιν εἰς πληθὺν φαντασιοπληξιῶν καὶ ἀλλοῦ ἀλλοῦ οὐδαίς ὅμως ἐπέσθη εἰς τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἀλλοῦ καὶ τὰ πράγματα ἔμειναν οὕτως. Οἱ ψυχολόγοι ἐπὶ μακρὸν ἠκολούθησαν τὴν πάλην ταύτην, ἀλλ' ἰδόντες ἀφ' αὐτοῦ τὸ ἀδύνατον τῶν ἰσχυρισμῶν τῶν ἀπεσύρθησαν.

Ἄλλ' ἰδοὺ πῶς τὸ ἐπιφανὲς καὶ ποταπὸν πνεῦμα τοῦ κ. Ν. Ρ. ὅστις ἐνδέχεται νὰ εἶνε Νεοκλῆς Ροβεσπιέρος λύει ἀπλούστατα τὸ ζήτημα.

Οἱ μὲν ἰσχυρίζοντες ὅτι ἡ ψυχὴ κατοικεῖ εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ἀλλὰ διὰ τὴν ἔλεγον ἄλλοι, ἡ χαρὰ, ἡ λύπη, ἡ ἐκπληξίς, οἷτινες εἰσὶν ἀπερίληπτοι τῆς ψυχῆς, ποιοῦσι τὴν πρώτην εἰσβολήν, εἰς τὴν καρδίαν; Διὰ τὸ ἐνῶ τὸ πνεῦμα σκέπτεται ἐν τι ἀκατάληπτον παραθεῖ αὐτὴ εἰς τὴν οὕτως ἢ ἄλλως ἐπεξηγήσιν τῶν πραγμάτων; Πόθεν ἔχει τὴν πηγὴν τοῦ; Δὲν φαίνεται ἐπὶ τῆς καρδίας; Ἀλλὰ πού αἱ ἐντυπώσεις διαδίδονται; ἔλεγον ἄλλοι: ἐὰν αὗται δὲν εἶναι ἡ παραβολικὴ συναίσθησις, ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς, αὕτη ἡ ψυχὴ τί εἶνε τότε; ἔλεγον ἄλλοι: ἐὰν αὗται δὲν εἶναι ἡ παραβολικὴ συναίσθησις, ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς, αὕτη ἡ ψυχὴ τί εἶνε τότε; ἡ καρδία δέχεται τὰς ἀντηχίσεις διότι εἶνε ἔδρα τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, ὅπερ ἀκολουθεῖ ἀναλόγους φάσεις ἐπὶ τῆς καρδίας τῶν ἀντιλαμβανομένων αἰσθημάτων, δὲν γίνονται ταῦτα διὰ τοῦ πνεύματος.

Τὸ κατ' ἐμέ, χωρὶς νὰ πάθω ἐκπληξιν ἥτις εἶνε ἀπείλησις τῆς ψυχῆς, παραδέχομαι ἀδιστακτικῶς τὴν γνώμην τοῦ κ. Ν. Ρ. ὅστις βεβαίως εἶνε Νοημοσύνης Ρύαξ καὶ πιστεύω ὅτι ἡ καρδία δέχεται τὰς ἀντηχίσεις καὶ ὅτι τὸ αἷμα ἀκολουθεῖ ἀναλόγους φάσεις ἐπὶ τῆς καρδίας τῶν ἀντιλαμβανομένων αἰσθημάτων, τοσοῦτο μᾶλλον ὅσον οὐδέποτε θὰ ὑποβλήθῃ εἰς ἐξετάσεις ἐνώπιον τοῦ κ. Παύλου Ἰωάννου.

Ἄλλ' ἐκ τοῦ δυσθεάτου ὕψους τῆς φιλοσοφίας κατέλθωμεν, μουςατραφέστατε κόμη, καὶ αὐθις εἰς τὰ ὀμαλὰ καὶ χλοερὰ πεδία τῆς ποιήσεως, ἂν θέλῃς μάλιστα εἰς τὰ παιδικὰ τῆς ποιήσεως, διότι βεβαίως δὲν ὑπερέβη ἀκομὴ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ὁ συντάσσων καὶ ἐκδίδων ἐν Πάτραις τὴν *Ἀρθοδέμην* ἰδιορρυθμὸν περιοδικόν, ἔχον τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ ἐκδίδεται «τεσσαρκακοντάκις τοῦ ἔτους καὶ εἰς δεσμιδας καὶ παραφυάδας καὶ τοῦ ὁποίου ἐκάστη δεσμία «ἔσσεται ὁμώνυμος ἐνὶ τινὶ ἄνθει». Νομίζω ὅτι ἀκούω ἀπὸ τοῦδε ὅταν τὸ περιοδικόν αὐτὸ διαδοθῇ καὶ γείνη περιζήτητον καὶ πωλεῖται πανταχοῦ, ὡς εὐχομαι, τὸν ἐξῆς διάλογον:

Εἰσέρχεται εἰς κύριος εἰς ἓν παντοπωλεῖον καὶ λέγει:

— Δόσε μου μίαν δεσμιδα.

— Ἀμέσως.

Καὶ τῷ ἐγχειρίζουν μίαν δεσμιδα . . . παιγνιοχάρτων.

— Μὴ τὰ κυττάζετε εἶνε σφραγισμένα ἐμαῖς δὲν πωλοῦμεν πράγματα τοῦ λαθρεμπορίου.

— Ἄλλ' ἐγὼ δὲν σὰς ἐζήτησα παιγνιοχάρτα! λέγει ἐκπληκτος ὁ ἀγοραστής: δὲν ἔχετε καμμίαν δεσμιδα ἰῶν, καρυοφύλλων, ἡδυόμου; . . .

— Ὅχι δυστυχῶς· ἀντικρὺ νὰ πάτε. . . εἰς τοῦ μανάβη. Εἰς τὴν πρώτην δεσμιδα, τὴν ὀνομαζομένην *Ἰα* πλεονάζει ἡ ποιήσις: ἰδοὺ μικρὸν δείγμα:

Σὺν τοῦ Μαῖου τ' ἀηδόνι

Ἐμὲ μωρουδάτον κρίνω

Ἀνέθηκα γελῶντας

Καὶ τραγουδῶντας, πίνω!

Ἐννοεῖς, ὦ θεσπέσιε κόμη, τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς ἰσορροπίας, ἐννοεῖς πῶς εἶνε δυνατόν τις ν' ἀνέλθῃ γελῶν εἰς μωρουδάτον κρίνον σὺν ἀηδόνι καὶ ἐκεῖ πάλιν ὡσὺν ἀηδόνι γελῶν νὰ πίνῃ; Μὰ αὐτὸ εἶνε ἀναστατώσις τῶν νόμων τῆς φύσεως: εἶνε ἀνάστα ὁ θεὸς κρίνων τὴν γῆν!

Ἡ ἐπαναστατικὴ αὕτη τάσις ἐξακολουθεῖ καὶ εἰς ὅλους τοὺς παρεπομένους στίχους: ὡς πρὸς τὴν βοτανικὴν ὁ ποιητὴς εἶνε ἀμείλικτος. Εἰς τὴν ἐρωμένην του λέγει ἂν ἐνθυμεῖται «τὰ κόκκινα κρίνα» τοὺς κατὰ τὰ σύνορα πεσόντας σκεπάζει εὐγενῶς μὲ «τῆς μῆλιθς τὰ κλωνάρια, τὰ μῆλα». Διαβεβαίω δὲ μετὰ θάρρους ὅτι «τὸ ροδῶν ἄνθος ἐν μέσῳ τριβόλων ἀνθεῖ κι' ὄζει ὅλον». Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἰμεθα ἐπιεικεῖς: ὁ ποιητὴς πάσχει νόσον παραδόξον, μὴ ἀναγραφομένην εἰς κανὲν ἐγχειρίδιον νοσολογίας, πάσχει . . . ἀποσύνθεσιν τῆς καρδίας, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐξῆς στίχων:

Εὐδόκησον τέλος, μετ' ἀπειρον θλίψιν

Καὶ ἔασσε σῆψιν

Καρδίας δεινῆν.

Εἰς τοιαύτην περίστασιν, ἐὰν εἶνε κόρη φαρμακοποιοῦ ἢ πρὸς τὴν ἡ ἐπίκλησις, δύναται νὰ ἐπιφέρῃ θεραπείαν, παρέχουσα προθύμως ἀρκετὴν ποσότητα φανικοῦ ὀξέος καὶ ἄλλων ἀντισηπτικῶν οὐσιῶν.

Ἀλλὰ τὸ πάντων χαριέστατον εἶνε ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς Μοίρας. Ἡ ὑπὸ παντοῖα ὀνόματα μυστηριώδης αὕτη δύναμις, τῆς ὁποίας τέως ἦτο ὅλως ἀγνωστος ἡ ἐξωτερικὴ κατασκευὴ, καθίσταται γνωστὸν, χάρις εἰς τὸν ποιητὴν, ὅτι ἔχει πολλὰ τὰ κοινὰ μετὰ τῶν ἡμιόνων, οὐ μόνον ὡς πρὸς τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὰ κάτω ἄκρα: ἰδοὺ

... Τὴν Μοῖραν τὴν ἔπλεσ' ὁ Πλάστης

σκληρὰν τὰς ὀπλάς τῆς

ἐξετεῖν' ὀργίλως.

Μετὰ τοῦτο οὐδόλως θὰ ἐκπλαγῶ ἂν ἴδω ἡμέραν τινὰ ἀνωθὲν τινος τῶν παρὰ τὴν ἀγορὰν γνωστῶν ἐργαστηρίων ἐπιγραφὴν ἔχουσαν ὡς ἐξῆς: *Πεταλωτήριον τῆς Μοίρας . . . τῆς Χωροφυλακῆς*.

Ἄλλ' ἡ προῦσα ἐπιστολὴ ἔλαβε μῆκος ἀπροσδόκητον καὶ ὑπερβαίνειν τὰ ὅρια τοῦ *Ἀστεος* κόπτω λοιπὸν αὐτὴν ἀποτόμως καὶ ἀναβάλλω διὰ τὴν ἐπομένην τὰ περὶ τῆς πεζῆς ὕλης τῆς *Ἀρθοδέμης* καὶ τὰ περὶ τῶν ἔργων τῆς ἐξόχου διανοίας τοῦ κλεινοῦ Μυριανθούση.

Χαῖρε, ἐξαίσιε κόμη! Vale et me ama.

Ὁ σὺς

Τσοπανάκος

Εἰς τὸ ALBUM

THE ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΔΟΣ Μ. Β.

Καλότυχος ὁ βασιλεὺς ποῦ δίχως, δίχως ἔννοια
ἐπῆρε γὰρ κληρονομὰ καὶ ὀρίζει χίλινους τόπους
καὶ ἔχει παλάτια ἀτέλειωτα, παλάτια μαρμαρένια
καὶ ἔχει χρυσὸ τὸ θρόνον του καὶ σκλάβους τοὺς ἀνθρώπους
ἀλλ' ὅμως περὶ καλότυχος δὲν εἶν' ἐκεῖνος τάχα
ποῦτε μοτάχος βασιλεὺς σὲ μὲν καὶ καὶ μόνάχα;

Guerrier